

временно тамъ той получилъ при мисионеритѣ повече богословска подготовка. Презъ това време той взималъ живо участие и въ политическия животъ на страната. Застѣпялъ се за Конституцията и всички посегателства противъ нашата свобода. Единъ пжтъ при избори е билъ биенъ отъ политическитѣ си противници почти до смъртъ.

Презъ 1886 г. той бива изпратенъ редовенъ пастирь на голѣмата Евангелска църква въ гр. Банско. Че отива въ турско и то въ единъ крайно затѣтитенъ край него ии най-малко не го смущава, на ли е за Христа и Неговата Служба. Четиригодишното му пастируване въ Банско не само засили Евангелското дѣло въ Банско но и въ цѣлата разлошка околия. Името на пастирь Сѣчановъ не ще се забрави скоро по ония мѣста.

Отъ Банско пастирь Сѣчановъ бѣ повиканъ за пастирь на Пловдивската Евангелска църква, въ 1893. Той преудолява голѣми спѣнки които правеха работата му извънредно трудна и успѣва да сплоти църквата и не само да я засили духовно, но и да съдействува за издигането на онази монументална сграда на Сахатъ Тепе, която е най-голѣма Евангелска църковна сграда на Балканския Полуостровъ. Той е билъ пастирь тамъ непрекъснато за 17 години.

Покойниятъ Ив. Я. Сѣчановъ е служилъ като пастирь сжщо на Ловечката, Варненската и Софийската Методистки Евангелски църкви.

Отъ Варна той бѣ повиканъ за 3 години да участвува въ комисията за ревизиране Библията. Онзи пръвъ преводъ на Библията въ който участвувалъ неговия чича Христодушъ Костовичъ Сѣчановъ бѣше вече остарелъ. Станалитѣ промѣни въ езика съ развитието му правеха една ревизия на първия преводъ належаща. Всѣкой пжтъ когато ставаше дума за нуждата отъ такава ревизия името на Ив. Я. Сѣчановъ се споменаваше на първо мѣсто като необходимъ членъ въ тази комисия. И наистина той бѣ повиканъ за тази целъ въ Самоковъ въ която работа прекара три години. Неговата вещина въ български и отличния стилъ на перото му, познаването му на чужди езици, а най-вече неговата духовност и преживѣване Словото Божие го правѣха фактически шефъ на ревизионата комисия. Несъмнено, ако самъ пишеше своята биография, той би посочилъ на тази като най-важната работа въ живота си.

Като човѣкъ пастирь Сѣчановъ бѣше любвеобилень, всѣкога засмѣнъ и благъ, съчувствителень и щедъръ, винаги готовъ за всѣко добро дѣло и отличень приятель и другаръ. Въ дома си той бѣше любезень съпругъ и баща и гостолубивъ и грижливъ домакинъ. Като патриотъ той бѣше голѣмъ отечестволюбець, който себепотвържено работеше за преуспѣването на родината и издигането на народа материално, морално а най-вече духовно. Като христианинъ вѣрата му въ Бога и въ тържеството на истината бѣше непоколебима, бѣше фанатикъ за истината, усърденъ въ молитва, вѣренъ до край. Като проповѣдникъ бѣше сладкодуменъ ораторъ, силенъ въ логично изложение на мислитѣ си и вѣренъ тълкувателъ на божественитѣ истини, чиито проповѣди сж трогвали хиляди сърдца и сж водили грѣшници да се каятъ за грѣховетѣ си. Като пастирь той се старяше всѣкога да води пасомитѣ си на зелени пасища и при тихитѣ

води и затова въ всичкитѣ църкви на които е служилъ е оставилъ отлични спомени. Неговото влияние и следъ смъртъта му ще се чувствува за дълго време отъ българския евангелизъмъ. Неговиятъ бѣше блестящъ като слънце животъ. Смъртъта му е блѣскаво залѣзване на това слънце. Но съ залѣзването си слънцето не се изгубва. То само преминава въ други хоризонти да дава своята животворна свѣтлина и топлина.

Умѣстно е казано въ семейния некрологъ и азъ не мога да намѣра по-подходящи думи съ които да завърша този къжъ очеркъ отъ този пасажъ; „Сгрѣванъ и подържанъ отъ гореша и непоколебима вѣра въ Бога и въ тържеството на Христовата правда, която проповѣдвацѣли десетолѣтия; закърменъ въ идеалитѣ на епохата на националнитѣ борби и зель непосредствено живо участие въ тѣхъ като учителъ, пастирь и общественикъ, той живѣ и служи неуморно, безкористно, доблестно за Бога и родината, която беззаветно обичаше и въ чиято „звезда“ твърдо вѣрваше.“

Пастирь М. Н. Поповъ

Стоянь Ватралски

Ив. Я. Сѣчановъ

Евангелски пастирь и Обществень будителъ

Последната отъ седемъ речи на Възпоменателната служба държана въ Първата Българ. Ев. Църква, София, 7. XI, 1928 г.
--

Като ви слушахъ (къмъ предидещитѣ шестъ говорители) азъ чувствувахъ като че ли има нѣщо невѣрно, по право едностранчиво въ нашето за покойника говорене; ний говоримъ като че ли неговия животъ бѣше съвършенъ, безъ недостатки. Такова впечатление е нелепо и, поне за два вида слушатели, неблагоприятно. Първо, за неопитния младежъ, който ще си каже:

— „Каква полза да се опитвамъ по тоя пжтъ: азъ не съмъ за такъвъ подвигъ, азъ съмъ несъвършенъ.“ И за познаващия отблизо бележития Покойникъ, който ще си помисли за насъ:

— „Тия говорители не сж искрени: азъ зная, че Сѣчановъ имаше и човѣшки слабости.“

Последната частъ на тая бележка е вѣрна, ала не и първата. Наистина, може-би по-назидателно би било, ако заедно съ добродетелитѣ се изтъкваха и коментираха и малкитѣ му слабости. Ала тъй скоро следъ смъртъта, било отъ деликатностъ къмъ близкитѣ му, било поради болното чувство на обща загуба, налага ни се благоразумието да говоримъ главно за добродетелитѣ на Покойника.

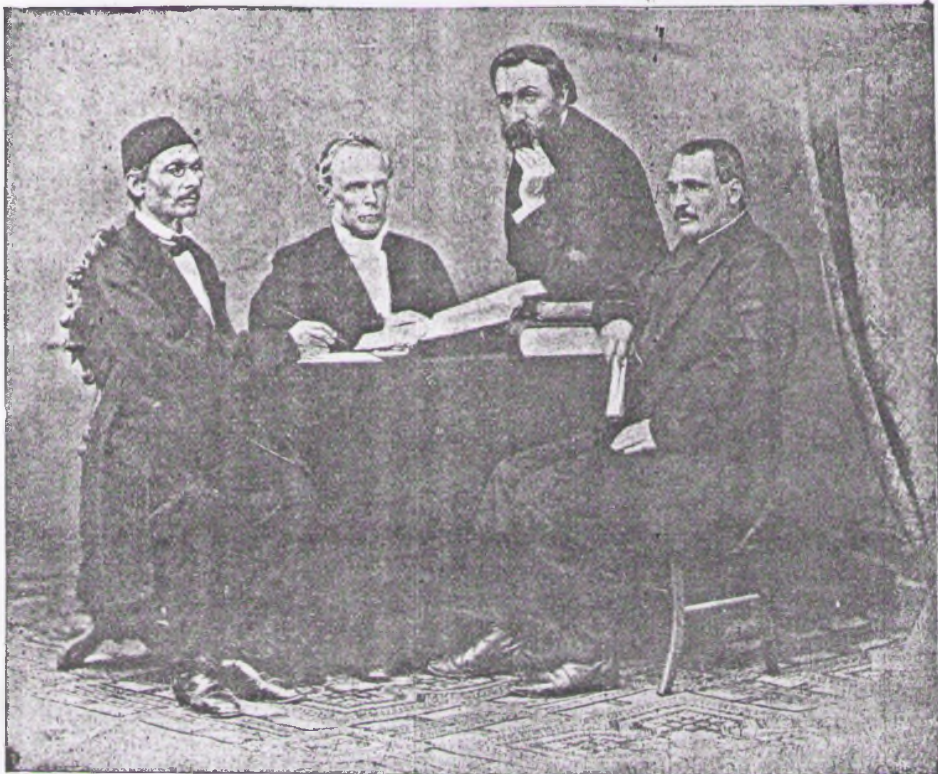
А пастирь Иванъ Я. Сѣчановъ като общественикъ имаше рѣдки добродетели както и отлични дарби. Като говорителъ и езиковедъ той бѣше единъ отъ първитѣ; а като стилистъ и познавачъ на българския езикъ, нѣмаше равенъ на себе си въ нашето общество. Имаше завиденъ усетъ за красиви

изрази и, кога си дадеше трудъ да се подготви, той говореше и пишеше изящно, дори класически.

Той бѣше естествено интеллигентенъ, умствено развитъ, религиозно начетенъ; а по характеръ бѣше учтивъ, съобщителенъ, състрадателенъ, разговорливъ, простителенъ и пр. Ала неговитѣ най-отличителни добродетели бѣха две: патриотизъмъ и набожностъ, родолюбие и боголюбие. Въ храма

рия, той обичаше Бога. Па можемъ да прибавимъ обичаше Бога и *заради* България; защото безъ любовъ народа остава безъ свѣтлина, вождитѣ безъ компасъ и редещитѣ се катастрофи угрозватъ рода ни предъ всѣка стѣпка. Мисля, нѣмъ нужда да ви припомнямъ исторични тукъ примѣри. Но е сжществено да припомня и подчертая то

— Любовъ къмъ Бога чрезъ Христа! —

Христодуль Сѣчвиовъ, Д-ръ Е. Ригзъ, Д-ръ А. Лонгъ и П. Р. Славейковъ
Комисията която ни даде първия преводъ на Българската Библия.

на широкото му сърце имаше издигнати два олтаря, предъ които той принасяше най-сжжпото отъ своя животъ; и огъня предъ тѣзи два жертвеника до последна минута никога не угасна.

Нашата страна не е оскудѣвала отъ жарки родолюбци, макаръ, за жалъ, често плиткоумни и неразбрани. Ала никой никога не е обичалъ България повече отъ пастира Иванъ Сѣчановъ, и никой не се е молилъ по-усърдно, не е работилъ по-преданно за нея. Той се радваше и хвалеше Бога за иейнитѣ малки успѣхи; а крушенията на нейнитѣ идеали, било по бойнитѣ поля или дипломатическитѣ зали, както и язвитѣ на вжтрешнитѣ неуредици, произваха съ паляща скръбъ сърцето му.

Да, никой не я обичаше повече отъ него. Ала ако Сѣчановъ обичаше България *само*, той щѣше да ни остави споменъ само на единъ интеллигентенъ българинъ, каквито си имаме въ изобилие; споменъ на известенъ висшъ властникъ, съмнително добъръ а сигурно дребенъ; и може-би, погребенъ на държавни разноски, като единъ отъ създателитѣ на нѣкоя отъ народнитѣ ни катастрофи. Та можеше диесъ да заслужава повече проклятие, неже ли славословие и тържественно възпоминание. Но, за щастие, заедно съ България, и повече отъ Бълга-

това е небесния лостъ, който издига Сѣчановъ високия педесталъ на народенъ будителъ и общественъ строителъ.

Тукъ нека ви кажа нѣщо хубаво и трогателно, за благословената паметъ на Пастиръ Сѣчановъ. По негова лична поржжа, домашнитѣ бѣха сложени въ безжизнената му ржка едно Евангелие, то отиде съ него въ пригрѣдкитѣ на майката златна ржка. Колко подходяще и хубаво бѣше това за такъ човѣкъ съ такъвъ животъ! Струваше си новъ да отиде отъ София до Пловдивъ за да го в

У насъ има обичай женитѣ и майкитѣ да ставяатъ върху умрѣлитѣ си мжже и синове крстъ или икона: — често възъ гърдитѣ на мжже, то приживе сж презирали крста и сж се погравали съ икрнитѣ и съ това което тѣ предвляватъ. И мислещия човѣкъ въ случая се чува. Това духовно насилие, дали е безмислена гаврпаметъта на мъртвеца, или е нѣсъзнателно коство съ нѣща; които хората смѣтатъ за свещи. Но Евангелието въ ржката на заминаващия предъ очитѣ ци Евангелски Проповѣдникъ му личаше като пролѣтенъ цвѣтъ на хубава нев

мома. Това именно съ кръстъ Евангелие, което е любилъ повече отъ 65 години, за което е носилъ кръста на българския апостолатъ. Което е чель ежедневно и проповѣдвалъ неуморно. Което го е тешило въ скърби и крепило при нещастия, — съ него заедно той изчезна отъ очитѣ ни въ дълбоката Вѣчностъ!

Като всички ний сме пѣтници къмъ сжщата Вѣчностъ не е ли за ублажаване живота, за което може да се каже всичко това!

* * *

Прочее, едно щастливо съвпадение бѣше и това, дето тържественото му погребение стана на първи Ноември, въ деня на Народнитѣ будители. Кой сж истински будители? Нашия народъ не е на ясно по тая материя. Заедно съ светители Кирилъ и Методий и св. Климента Охридски, ний виждаме да се редятъ по нашитѣ вестници имена като Ботевъ и Яворовъ.

— „Орала мухата на вола на рогата!“ Дори и в. „Зорница“, по примѣра на г. Маркъмъ, поста вя Ботева въ редицата „свещени образи“ и се „прекланя“ предъ „свещената му сѣнка“ като будитель.

Не, господа забатачили между две мждрувания! Будитель е само онзи, който буди душата, като я възражда духовно и морално. А това може да постигне само онзи, който притежава и любовно охрана въ себе тѣзи сжщи качества. Затова Ботевци и Яворовци може да наричатъ каквото щете друго, ала не и будители. Ако се вижда нѣкога пробуда около тѣхъ и следъ тѣхъ, тя сжществува въпрѣки тѣхъ. Инакъ казано:

— „Спасителитѣ“ съ желѣзо и кръвъ принадлежатъ, и трѣбва да се пишатъ, въ друга редица отъ ония на Книгата и Духа.

Въпрѣки атеистката слѣпота на нашитѣ хранибоже просвѣтители, — слѣпота, която въ не малка частъ се дължи на недоуки Ботевци и безпѣтници Яворовци, въпрѣки тая сждбоносна слѣпота:

— Най-голѣмитѣ и истински будители и възродители на народитѣ сж всѣкога били, и си оставатъ, носителитѣ на Вѣчния Факулъ—Евангелието. Янъ Хусъ въ Чехия, Лутеръ въ Германия, Калвинъ въ Швейцария, Уиклифъ въ Англия, Джонъ Ноксъ въ Шотландия; Кирилъ, Методи, Климентъ, Иванъ Рилски, Софроний Врачански, Елаясъ Ригзъ, Албертъ Лонгъ и пр., до Ивана Сѣчановъ въ България.

Затова азъ казвамъ: името на пастирь Ив. Сѣчановъ, на неговото дѣло и память, сж благословени и пребждватъ благословени; защото, като обичаше искрено Родината си, той неуморно издигаше предъ лицето й Евангелието; знаейки, че безъ него тя е безъ Свѣтило и се спотура отъ катастрофа къмъ катастрофа безизходно. . .

Братя, сестри и младежи; въпрѣки всички препяствия на тъмнитѣ сили, нека държимъ тоя сжщи Божественъ Факулъ здраво и високо. Защо надеждата ни като народъ и единици е Исусъ Христосъ: „Пжтя, истината и живота“ — Живота! Защото —

Безъ тозъ небесенъ Пжть,
Самата истина не дава плодъ;
Безъ тази Истина,
Живота пѣщинакъ е безъ изходъ;
Безъ тозъ заристъ Животъ
За Образецъ и вдѣхновение, —
Човѣшкий жалкъкъ битъ
Ни смисль има ни значение.

Отзиви за Ив. Я. Сѣчановъ

Семейството на починалия Ив. Я. Сѣчановъ между многото писма и телеграми е приело и следното писмо:

До почитаемото семейство
на покойния Ив. Сѣчановъ, Пловдивъ.

Приемете мойтѣ дълбоки съболезнования за загубата на вашия скъпъ съпругъ и баща и моя милъ и незабравимъ приятель. Българската Евангелска църква губи единъ възторженъ Боговдѣхновенъ пастирь, а България губи единъ общественъ отъ първа величина, който пламенно обичаше родината си, и цѣлия си животъ бѣ посветилъ като работѣше за нейното духовно издигане.

Вмѣсто вѣнецъ на скромното чело на покойника, прилагамъ ви тукъ хилядо лева, да бждатъ дадени на бедни и нуждающи се, отъ почитаемия Пастирь на тукашната Евангелска църква, гдето мила покойникъ редъ години е благовестявалъ Евангелието Христово за славата Божия и за благополучието на паството си и на любимата си родина.

Нека Всеблагий Богъ на когото добрия Ив. Сѣчановъ така преданно служеше съ всичкото си сърдце и всичката си душа да го увѣнчае съ неуведаемия вѣнецъ на Безсмъртието.

Съ дълбоко почитание!
Конст. х. Калчовъ

1 Ноември, 1928. София

Животъ на Велика Победа

Елена Келеръ

Слѣпа — глуха — нѣма.

Ний четемъ за чудеса въ природата и виждаме чудеса на Божията любовъ и сила въ всѣкидневния ни животъ; но измежду най-великитѣ такива въ днешно време е живота на Елена Келеръ.

„Посрещай твойтѣ недостатѣци и принай ги но не оставяй да те владѣятъ; нека тѣ да те учатъ на търпение и сладость.“ Тѣзи сж думи на Елена Келеръ, родена на 27 юлий 1880 година въ Тускумбия, едно малко градче въ северна Алабама Съед. Щати.

За 19 месеца тя бѣше едно хубаво, здраво хитро дете, и следъ една сериозна болестъ тя се събуди въ мирьтъ на тишината и тъмнината.

Като бебе, тя бѣше подъ любезната грижа на нейната умна майка, която всячески се трудѣше да ѝ помогне да разбере много нѣща, но това бѣ много мжчно и дитѣ минаваха бавно за малкото